

Tågpendlarens frusna vardag

(Kåseri)

Det var en av dessa kalla och snörika januaridagar på väg hem från jobbet. Perrongen var som vanligt fylld av oss trogna och dagströtta pendlare. Tåget rullade just in och jag lyckades tränga mig fram till en åtråvärd sittplats. Just när jag tog fram min kvällstidning ljöd en kvinnlig röst i högtalaren:

"Vi väntar på grön signal innan vi kan köra från station. Vi har problem med frusna växlar".

Efter ytterligare några minuter upprepade hon samma budskap. Och strax en tredje gång. Nu var det alltså inte fråga om signalfel, elfel, nedriven kontaktledning eller folk som genade över spåren utan just frusna växlar. Artrikedomen vad gäller fel gick det i alla fall inte att klaga över.

Ett gäng pigga ungdomar, förmodligen från något av stadens gymnasiala musikprogram, drog påpassligt igång improviserad rapping ackompanjerad av taktfast handklapp: *"Grön signal, grön signal, vi ska vänta på grön signal ..."*

Se där exempel på kreativa nöjen som vi tågpendlare ofta ges god tid att utveckla.

Hur som helst, klockan rann obönhörligt iväg som den brukar göra och efter att vi kastats mellan hopp och förtvivlan under någon timmes tid rullade faktiskt tåget igång. Långsamt, men ändå. Fast med en liten hake; vi rullade åt fel håll!

Överraskande snabbt upplyste bekanta högtalarrösten oss om att orsaken till vår backning var att ge oss tillträde till ett nytt spår. Ett snöfritt sådant med upptinade, rörliga växlar.

"Knutarna håller på att knytas upp," avrundade hon hurtigt sin lilla utläggning.

Knutarna visade sig dock vara betydligt hårdare knutna än vad hon kunnat förutspå. Nu blev vi istället stående på detta nya grannspår, endast några ynkliga perrongmeter ifrån vårt föregående.

Nästa gång något hände blev det av betydligt mera omvälvande slag. Vi passagerare, säkert dryga hundratalet, uppmanades av högtalarkvinnan att skyndsamt lämna tåget och bege oss ut på perrongen för att byta till ett nytt tåg som obemärkt hade glidit in på grannspåret. Alltså det spår där vi först befunnit oss. Stämningen i kupén sjönk likt en gråsten i djupet, medan däremot röstläget steg till styv kuling och till och med stormstyrka hos de mest upproriska. Den språkliga nivån utarmades likafullt och svordomar av de mest skiftande slag studsade mellan kupéväggarna.

Allt höll verkligen på att spåra ur.

Hursomhelst trängde även jag mig ut på perrongen och drogs med i folkströmmen in i den nya tågvaggen. Mot alla odds lyckades jag ännu en gång lägga beslag på en obesatt plats och sjönk ned med tungt huvud och tom blick.

Två timmar efter ordinarie avgångstid bedövades och förskräcktes vi av en manlig bombastisk högtalarröst som säkert gav oss alla galopperande hjärtrytm:

"VI HAR NU BANVERKET UTE OCH SOPAR RENT VÄXLARNA!"

Äntligen hade någon lokaliserat pudelns kärna, upprättat en handlingsplan och börjat åtgärda! Banverkets Generaldirektör hade säkert brutit upp mitt i en extremt viktig representationsmiddag, övergivit sin nymörade oxfilé med bernaisesås, skjutsats i ilfart till privatplanet och tagit sig ända hit ner till vår sydligaste provins med sina stackars infrusna järnvägsspår. Och likt en forna tiders slagfältsgeneral utan knot dragit på sig blåstället och gulvästen över finkostym och slips och sopat sig svettig bland alla våra avancerade och högteknologiska, men ack så översnöade och infrusna växlar.

Nästan på slaget tre timmar efter rådande tidtabell, en tid fylld av helslummer blandat med halvslummer och slöläsning av identiska nyheter i Aftonbladet, Metro och mobilen, ryckte det till i tågagnen. Genom kupéfönstret kunde perrongen sakta ses flyta förbi. Jag bad till alla möjliga och omöjliga gudar att det var vår tågagn som verkligen flöt iväg och inte någon form av spårhallucination.

Långsamt, långsamt segade vi oss framåt och vi satt med oroligt bultande hjärtan och knastrande torra halsar och höll all anda som hållas kunde. Men tåget fortsatte faktiskt flyta vidare. Vagnen krängde och knirkade sig genom den ena växeln efter den andra och ökade till slut farten så pass mycket att jag vågade mig på att dra ett riktigt djupt och lugnande andetag.

Nästa gång jag besöker vår kungliga huvudstad måtte jag bara inte glömma att knacka på hos herr Generaldirektören själv och tacksamt få trycka hans ännu kanske valkiga hand.

* * *

Åke Heed